

Недоліком терміна "інші засоби права власності" є те, що він не несе в собі змістовного навантаження, характеризуючи лише засоби захисту, котрі належать до цієї групи, як "такі, що не є речовими". У зв'язку з цим доцільним здається використання ідеї римського права про поділ позовів на "actio in rem" (позов щодо речі або "речовий позов") та "actio in personam" (позов щодо особи або "персональний позов") [2, с.339 – 340].

Поділ засобів захисту права власності на "речові" та "персональні" є виправданим з тих міркувань, що, по-перше віддзеркалює провідне значення наявності речі, яка є предметом позову, або особи, до якої можна подати позов, а, по-друге, дозволяє об'єднати в цих категоріях усі можливі варіанти цивільно-правового захисту права власності.

Крім того, постає питання про доцільність виокремлення цивільно-правових засобів захисту права власності, які самі по собі не належать ні до речово-правових, ні до персональних (зобов'язально-правових тощо) позовів і випливають з різних інститутів цивільного права. Такими, наприклад, є правила про захист майнових прав власника, визнаного в установленому порядку безвісно відсутнім або померлим, у разі його неяви, про захист інтересів сторін у разі визнання правочину недійсним тощо [1, с.221].

Захист цивільних прав не вичерпується переліченими засобами. Він може здійснюватися й іншими засобами, передбаченими спеціальними нормами, які враховують особливості тих чи інших цивільних відносин. Значне місце в Цивільному кодексі України посідають норми, які передбачають гарантії захисту права власності. В основному це цивільно-правові норми, які мають бути підставою для подальшого вдосконалення саме цивільно-правового захисту права власності.

АЛІМЕНТНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ БАТЬКІВ ТА ДІТЕЙ

Крикунов Ігор Русланович, курсант навчально-наукового інституту підготовки кадрів кримінальної міліції Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: доцент кафедри цивільного права і процесу Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент *Пилипенко С.А.*

Сім'я у всіх країнах та у всіх народів є основним осередком суспільства. Сім'я в сучасному громадянському суспільстві виконує цілий ряд функцій, однією з них є функція добування засобів існування для членів сім'ї. Пов'язані з виконанням цієї функції аліментні відносини мають важливий характер на теперішньому етапі соціально-економічного розвитку, особливо це стосується утримання батьками своїх неповнолітніх дітей.

У зв'язку з прийняттям Сімейного кодексу України глибокого наукового аналізу потребують законодавчі новели в регулюванні

аліментних відносин. Особливо це стосується визначення розміру аліментів, зокрема на неповнолітніх дітей, порядку виконання аліментних обов'язків.

Саме цією темою займалися такі науковці, як: М.В. Антокольська, В.І. Бошко, Я.Р. Веберс, О.П. Віхрова, Н.М. Єршової, І.В. Жилінкова, О.М. Калітенко, Ю.А. Корольов, Л.П. Короткова, М.С. Малєїн, В.Ф. Маслова, Г.К. Матвєєв, О.М. Нечаєва, В.П. Нікітіна, Л.І. Пацева, О.Й. Пергамент, З.А. Підпригора, З.В. Ромовська, В.О. Рясенцев, П.І. Ссдугін, Ю.С. Червоний, Г.Ф. Шершенєвич, В.П. Юрасов, В.Ф. Яковлев та інші.

Аліментами (від лат. «alimentum» — годування, утримання) називається грошове утримання у розмірі, встановленому законом, яке у визначених законом випадках одні особи зобов'язані надавати іншим (внаслідок непрацездатності, шлюбу, батьківства) у зв'язку з діючими між ними шлюбними або сімейними відносинами. Те утримання, яке надається не в силу юридичного обов'язку, а на підставі моральних норм, не буде вважатись аліментами.

Наявна правова база, яка закріплює обов'язок батьків утримувати своїх дітей до досягнення ними повноліття, створила широкі можливості для захисту кореспондуючого права дитини на утримання від батьків. Зазначені вимоги містить ч.2 ст.51 Конституції України, згідно якої батьки зобов'язані утримувати своїх дітей до досягнення ними повноліття. Це положення відтворено у ст.180 Сімейного кодексу України. Відповідні норми передбачені також міжнародними правовими актами, згода на обов'язковість яких надана в установленому порядку.

Утримання батьків дітьми є відповідною компенсацією за утримання і турботу, надану батьками дитині. В нормальних умовах діти добровільно допомагають своїм непрацездатним батькам і турбуються про них.

Сімейний кодекс встановлює взаємний обов'язок подружжя, дітей і батьків щодо утримання один одного: батьки зобов'язані утримувати своїх неповнолітніх дітей, а працездатні повнолітні діти зобов'язані утримувати своїх непрацездатних батьків, що потребують допомоги, і піклуватися про них. Найчастіше батьки самостійно визначають розмір, порядок і форму надання утримання своїм неповнолітнім дітям. Однак, якщо подружжя життя не склалося, аліменти на утримання зазвичай присуджуються судом. Проте, безсумнівно, неможливо змусити дорослих повнолітніх дітей любити і поважати своїх батьків. Любов, доброта, порядність, чесність є етичними поняттями, а не юридичними. Разом з тим слід пам'ятати, що однією з основних цілей регулювання сімейних відносин, відповідно до частини другої статті 1 Сімейного кодексу України, є утвердження почуття обов'язку перед батьками.

Однак, життя показує, що не всі свідомо відносяться до виконання своїх обов'язків і існують випадки, коли один з членів сім'ї умисно не бажає допомагати іншому, коли той потребує матеріальної допомоги. У зв'язку з цим виникло таке поняття, як – ухилення від сплати аліментів.

Ухиленням від сплати аліментів слід вважати дії або бездіяльність винної особи, спрямовані на невиконання рішення суду про стягнення з неї на користь стягувача визначеної суми аліментів. Вони можуть виразитись як у прямій відмові від сплати встановлених судом аліментів, так і в інших діях (бездіяльності), які фактично унеможливають виконання вказаного обов'язку (приховуванні заробітку (доходу), що підлягає обліку при відрахуванні аліментів, зміні місця роботи чи місця проживання з неподанням відповідної заяви про необхідність стягування аліментів тощо).

За даними минулого року, відповідно до Закону України "Про державний бюджет України на 2012 рік", прожитковий мінімум для дітей до 6 років становить 893 гривні, для дітей від 6 до 18 років – 1112 гривень. Таким чином, з 1 січня 2012 року по 1 квітня 2012 року мінімальний розмір аліментів складає: для дітей до 6 років – 297 гривень 90 копійок ($893 \text{ грн} \times 30 \% = 297,90 \text{ грн.}$), а для дітей від 6 до 18 років – 333 гривні 60 копійок ($1112 \text{ грн} \times 30 \% = 333,60 \text{ грн.}$). У разі неможливості стягнення аліментів із заробітної плати чи інших доходів боржника протягом трьох місяців підряд, якщо боржник не працює і не одержує доходів, стягнення звертається на майно боржника.

Однією з яскравих новел є відповідальність у вигляді неустойки за прострочення сплати аліментів. Одержувач аліментів має право на стягнення неустойки (пені) у розмірі 1% від суми несплачених аліментів за кожен день прострочення. Закон звільняє від сплати неустойки платника аліментів, який є неповнолітнім.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЗАСТОСУВАННЯ МІЖНАРОДНОГО ЗАКОНОДАВСТВА В ДОГОВОРАХ МІЖНАРОДНОЇ КУПІВЛІ- ПРОДАЖУ ТОВАРІВ

Лиходід Ігор Юрійович, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
магістрант 2-го курсу ННПП НАВС

Науковий керівник: професор кафедри цивільно-правових дисциплін наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент *Плахотнюк Н.В.*

Актуальність теми дослідження обумовлена тим, що питання визначення права, компетентного регулювати зовнішньоторговельні договори, набувають сьогодні дедалі більшої ваги, за умов стрімкого розвитку міжнародних економічних відносин, зростання обсягів зовнішньої торгівлі, інтенсифікації міжнародної науково-технічної кооперації тощо. Збільшення кількості зовнішньоекономічних контрактів, що укладаються приватними особами, які належать до різних держав, диверсифікація зовнішньоторговельних стосунків – все це зумовлює увагу юристів-практиків до проблем пошуку належного закону, що підлягає застосуванню до вказаних правовідносин з іноземним елементом. Вказані питання,